

Het Toneelhuis Een beeld van diversiteit

Luk Perceval: Vanaf het begin heb ik gesteld dat we minstens drie jaar nodig zouden hebben om iets te bereiken. Het instrument dat we overerfd en ging gebukt onder een zware hypotheek: het publiek van de KNS was sterk teruggelopen, de artistieke dynamiek was nagenoeg dood. Organisatorisch was de zelfstandiging van het theater nog maar net ingezet en zat het nog veel te veel onder de vleugels van de stad. Die structuur hebben we vandaag gelukkig al ingrijpend kunnen veranderen. We wilden ook niet vertrekken met een vast gezelschap, maar de deuren openzetten en zien wie er organisch bleef hangen. Nu, in het derde seizoen begint daar wat acteurs en makers betreft enige klaarheid in te komen, maar het is een langzaam proces. In onze naïviteit dachten we dat het allemaal veel sneller zou gaan. Toch ben ik over de evolutie van die afgelopen drie jaar heel tevreden. Vanaf de

eerste dag werd er door de buitenwereld een druk op ons gelegd; men verwachtte een succesverhaal: Het Toneelhuis als verlengde van de vaart van BMCie en *Ten Oorlog*. Het is ons niet altijd gelukt het fantastische theater te maken dat men verwachtte; ons eerste doel was echter de kloof te dichten die er gegroeid was tussen diegenen die in het centrum zaten en de generaties die daarna gekomen zijn: een verjonging, doorstroming mogelijk maken, opnieuw interesse kweken voor dat grote plateau. In een stad als Antwerpen, die politiek zo negatief geladen is, leek het ons nog een des te grotere uitdaging om in die schouwburg een dynamiek te laten ontstaan, een discours op gang te brengen. Dat discours is tot onze spijt vaak fout gevoerd: denk aan de Beysen-hetze, aan de discussie omtrent naakt op de scène. Maar toch mogen we stellen dat er nu in plaats van een vergeten schouwburg opnieuw een

Huis staat met een nieuw, geïnteresseerd publiek. Maar het gaat traag: dat heeft niet alleen te maken met de omvang van het huis, maar ook met de complexiteit van deze tijd. Er zijn zoveel factoren die invloed uitoefenen en het 'repertoiretheater' of het grote talentoneel of hoe je het ook wil noemen, staat in heel Europa onder druk. Men denkt eraan de subsidies af te schaffen en je wordt geconfronteerd met de concurrentie van de vrije markt, die beheerst wordt door de media, media die sowieso meer aandacht hebben voor wat die vrije markt produceert. De tijd van vandaag is moeilijker, complexer dan twintig jaar geleden: toen stond er in deze stad één schouwburg die voor elk wat wils speelde.

Een ander facet van die complexiteit lijkt mij het gegeven dat we moeten vertrekken van de vraag wie er vandaag nog echt op dit podium wil staan. Minder en minder theaterma-

Brandbakkens (Tom Van Dyck / Het Toneelhuis) FOTO: PHILE DEPPEZ

